

Arrest

nr. 133 208 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 februari 2014 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 125 957 van 23 juni 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoekster diende op 3 maart 2014 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 9 juli 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatie-aanvraag individueel onderzocht.

De aangehaalde elementen (met name het feit dat betrokkene sinds 29.09.2010 in België zou verblijven; het centrum van haar belangen in België zou liggen nu zij gedurende enige tijd haar leven alhier zou hebben opgebouwd en structuur zou hebben gegeven; er sprake zou zijn van een goede integratie en zij een goede basiskennis van de Nederlandse taal zou hebben; zij vanaf haar aankomst in België ten zeerste werk zou hebben gemaakt van haar integratie in de Belgische samenleving; betrokkene zich er ter dege van bewust zou zijn geweest dat integratie en het actief kunnen deelnemen aan onze samenleving ook zou inhouden dat zij één der landstalen zo snel mogelijk zou dienen aan te leren en zij daarom over een goede basiskennis van de Nederlandse taal zou beschikken; zij zich zou hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving; betrokkene zich enorm zou inzetten zonder zelf onze samenleving tót last te willen zijn; deze inspanningen niet zomaar opzij zouden kunnen geschoven worden maar deze integendeel zouden dienen beloond te worden; op sociaal vlak betrokkene zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge hiervan een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die haar zou wensen te steunen en te helpen; deze personen betrokkene als aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen en zij een verwijdering van betrokkene van het Belgisch grondgebied dan ook als inhumain zouden beschouwen; op arbeidsvlak niet onopgemerkt zou mogen voorbijgaan dat betrokkene ook in haar eigen levensonderhoud zou willen voorzien en zij derhalve zou wensen actief te zijn op de arbeidsmarkt en zij tót voor kort in een strijdienst in Brugge zou hebben gewerkt; het betrokkene zeker niet aan inzet en enthousiasme om te werken zou ontbreken; zij zich op intensieve wijze de zeden en gewoonten alsook de samenlevingsnormen op economisch, sociaal en op cultureel vlak zou hebben eigen gemaakt; aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden; zij op legale manier in haar inkomsten zou willen voorzien en zij ook belastingen zou willen betalen en zij ter staving een getuigschrift van beroepsopleiding VDAB dd. 06.06.2013, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en een arbeidsovereenkomst dienstencheques van bepaalde duur dd. 24.06.2011 voorlegt), kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 30.09.2010, werd afgesloten op 25.06.2014 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procédure - namelijk minder dan drie jaar en negen maanden - was ook niet vsn die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij omwille van de problemen in het land van herkomst, waardoor haar vrijheid en leven zouden bedreigd zijn, zij haar land diende te ontvluchten en dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van

bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tót verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene gedurende haar verblijf in België nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en zij derhalve over een blanco strafregister zou beschikken en zij dit zou wensen te onderlijnen als element van goede trouw, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het louter beschikken over een blanco strafregister verantwoordt niet waarom de aanvraag om machtiging tót verblijf in België kan worden ingediend. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster zet haar middelen uiteen als volgt:

II.1. IN HOOFDORDE: Eerste Middel:

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. In de bestreden beslissing valt onder andere het volgende te lezen:

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt dat het feit dat verzoekende partij in Nepal vreest voor haar vrijheid en leven niet zou kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar verzoekende partij geen bewijs levert die deze bewering kan staven.

Uit objectieve informatie blijkt nochtans dat de politieke situatie in Nepal op heden zeer instabiel en fragiel is (stukken 3 – 4 -5).

Stuk 3 – Reisadvies Nepal:

“Nepal bevindt zich momenteel in een politieke overgangperiode, die gepaard kan gaan met een zekere instabiliteit. Politieke spanningen kunnen steeds aanleiding geven tot protestacties, o.m. in de hoofdstad Kathmandu. Dergelijke protesten kunnen soms een gewelddadig karakter krijgen en kunnen gepaard gaan met het afkondigen van algemene stakingen ('bandhs') waardoor het openbare leven wordt lamgelegd.

Het is ten sterkste aan te raden om dergelijke protestmarsen, betogingen of andere samenscholingen te vermijden. Er dient bovendien rekening gehouden te worden met het feit dat deze protestacties en stakingen reizen en verplaatsingen sterk kunnen bemoeilijken.

Eens ter plaatse, is het aan te raden de evolutie van de politieke en veiligheidssituatie op de voet te volgen via de lokale en nationale media.”

In Nepal worden ook de mensenrechten ernstig geschonden en er heerst discriminatie en straffeloosheid.

Stuk 4:

“Armoede, discriminatie en sociale ongelijkheid behoren tot de oorzaken van het tien jaar durende conflict in Nepal. ...

Hoewel Nepal niet meer lijdt onder een gewapend conflict, zijn veel van de problemen die mede oorzaak waren van het conflict nog steeds niet opgelost. Er heerst nog steeds sociale ongelijkheid, discriminatie en economische onzekerheid. Daarnaast heerst er een cultuur van totale straffeloosheid. Nog geen één dader van de mensenrechtenschendingen tijdens het conflict is veroordeeld. Ook is er groeiende ontevredenheid onder de verschillende culturele, etnische en religieuze groepen wat leidt tot vele, soms gewelddadige demonstraties. Een aantal van deze groepen eisen een onafhankelijke staat. De politieke situatie in het land is erg onstabiel, waardoor het vredesproces tergend langzaam vooruit gaat.”

Bovengenoemde zijn algemeen bekende feiten, waar verwerende partij rekening mee moet houden.

Dit algemeen rapport toont minstens aan dat verzoekende partij een reëel risico loopt om in Nepal te vrezan voor haar leven en vrijheid.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het 'moeilijk' zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

II.1.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Nepal kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij geen nieuw element aantoont, is dan ook niet afdoende.

Als de algemene situatie, zoals wordt bevestigd in de rapporten, er een is van onmenselijke en vernederende behandeling, dan dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat verzoekende partij dergelijke behandeling ook te wachten staat.

Meer nog. De verwerende partij lijkt de algemene situatie te aanvaarden, maar wenst dat verzoekende partij persoonlijke nieuwe elementen aanhaalt. De argumentatie van verwerende partij, namelijk dat het een verwijzing is naar een algemene beschouwing, is niet pertinent en verantwoordt al zeker niet waarom dit geen omstandigheid zou zijn die het verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om thans naar haar land van herkomst terug te keren.

II.1.5. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!

II.2. SUBSIDIAR: Tweede Middel:

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Machtsoverschrijding

II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is. Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk:

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.4. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou nefast zijn voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

Verzoekster voert in beide middelen de schending aan van grotendeels dezelfde rechtsnormen. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de middelen, worden deze hierna gezamenlijk besproken.

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in Veen internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden"

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven :

- (i) de verwijzing naar andere regularisatiebeslissingen brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee en vormt evenmin een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt; elk dossier wordt individueel onderzocht;
- (ii) het feit dat verzoekster sinds 29 september 2010 in België verblijft, het centrum van haar belangen in België zou hebben, geïntegreerd is en een goede basiskennis van de Nederlandse taal zou hebben, de samenleving niet ten laste wil zijn, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, actief wenst te zijn op de arbeidsmarkt, in een strijkdienst in Brugge zou hebben gewerkt, op legale manier in haar inkomsten wil voorzien en belastingen zou willen betalen, ter staving een getuigschrift van beroepsopleiding van de VDAB van 6 juni 2013, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en een arbeidsovereenkomst dienstencheques van bepaalde duur van 24 juni 2011 voorlegt, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769);
- (iii) het feit dat zij tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten; dit had enkel als doel verzoekster de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien;
- (iv) verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; haar

- asielaanvraag, ingediend op 30 september 2010, werd afgesloten op 25 juni 2014 met een weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- (v) de duur van de procedure - minder dan drie jaar en negen maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd;
 - (vi) het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft verzoekster ipso facto geen recht op verblijf (RvS 2 oktober 2000, nr. 89.980);
 - (vii) verzoekster beweert dat zij omwille van de problemen in haar land van herkomst haar land moest ontvluchten en onmogelijk kan terugkeren, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven; de loutere vermelding dat verzoekster omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard; zij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure werden onderzocht; de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling;
 - (viii) het argument dat verzoekster gedurende haar verblijf in België nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister zou beschikken is geen buitengewone omstandigheid aangezien van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving; het louter beschikken over een blanco strafregister verantwoordt niet waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan worden ingediend.

2.2.5. Verzoekster voert in het eerste middel aan dat geen rekening werd gehouden met de instabiele en fragiele politieke situatie in Nepal. Zij verwijst daarbij naar een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en naar een artikel over mensenrechten in Nepal van Peace Brigades International.

De Raad is echter van oordeel dat deze stukken slechts betrekking hebben op de algemene situatie in Nepal en de motieven van de bestreden beslissing geenszins weerleggen. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoekster met betrekking tot haar situatie in Nepal geen elementen heeft aangevoerd die niet reeds werden onderzocht naar aanleiding van haar asielaanvraag. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster deze stukken niet heeft voorgelegd bij het indienen van haar aanvraag, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet gehouden was hier een standpunt over in te nemen. Daarnaast is de Raad van oordeel dat zowel het reisadvies als het rapport van Peace Brigades International slechts een algemene strekking hebben en een algemene situatieschets van Nepal bevatten. Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een onstabiele politieke situatie, van protesten waarbij soms geweld opsteekt, van discriminatie en sociale ongelijkheid, doch nergens blijkt uit dat dit een verband heeft met verzoeksters persoonlijke situatie. Ook de afdruk uit het Human Rights Watch World Report 2014 die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, evenwel zonder nadere toelichting, heeft betrekking op de algemene situatie in Nepal. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn beslissing van 21 februari 2014 dat er ten aanzien van verzoekster geen risico was op ernstige schade omwille van de algemene situatie in Nepal. De Raad stelt vast dat verzoekster thans slechts opnieuw verwijst naar deze algemene situatie. Het volstaat in het licht van artikel 3 van het EVRM niet enkel te verwijzen naar een algemene situatie, maar verzoekster moet eveneens enig verband met haar persoon aannemelijk maken. Waar verzoekster nog voorhoudt dat, precies omwille van het algemene karakter van de situatie in Nepal, haar een onmenselijke en vernederende behandeling te beurt zal vallen, is de Raad van oordeel dat de algemene schets in de neergelegde stukken geenszins kan worden gelijkgesteld met het systematisch voorvallen van dergelijke behandelingen. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekster deze elementen niet heeft vermeld bij haar uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die haar terugkeer naar Nepal verhinderen.

2.2.6. Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de integratie-elementen enkel tot de gegrondheidsfase van de aanvraag om verblijfsmachtiging behoren, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt. Bovendien verwijst de bestreden beslissing wel degelijk naar rechtspraak van de Raad van State waarbij de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet nader worden geduid, met name het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Nergens blijkt dat de verwerende partij een onjuiste invulling zou hebben gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden. Met het oordeel dat de aangevoerde integratie-elementen als dusdanig geen buitengewone omstandigheden vormen, heeft zij haar appreciatiebevoegdheid niet overschreden. De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de integratie-elementen, een loutere aanwezigheid op het grondgebied gedurende de behandeling van de asielaanvraag, niet buitengewoon zijn derwijze dat

verzoekster verhinderd zou zijn haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen zoals de algemene reglementering voorziet (zie hoger, punt 2.2.2.). Daarbij wordt verwezen naar de relevante rechtspraak van de Raad van State. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de overwegingen in rechte en in feite waarop ze gegrond is. Het is daarbij niet nodig de motieven van de motieven nogmaals te vermelden. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster de motieven kent waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat zij deze kan betwisten. Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de formele of materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT